

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **M. B.** bytem T., P, zastoupen Mgr. Martinem Zikmundem, advokátem se sídlem Perlová 14, Plzeň, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 12. 2007, č. j. 57 Ca 19/2007 – 47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Martina Zikmunda **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 18. 12. 2007, č. j. 57 Ca 19/2007 – 47 zamítl žalobu, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Plzni (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 26. 1. 2007, č. j. 633/07-1700-402153, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti platebnímu výměru na penále za neoprávněné použití prostředků státního rozpočtu Finančního úřadu v Plzni (dále jen „finanční úřad“) ze dne 21. 6. 2006, č. j. 205854/06/138980/0304, kterým finanční úřad stěžovateli sdělil předpis dopočtu penále ve výši 5805 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud k námitce, že penále bylo počítáno a předepsáno podle ust. § 30 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ačkoliv toto ustanovení upravuje náklady řízení, uvedl, že finanční ředitelství penále mimo jakoukoliv pochybnost předepsalo a počítalo podle ust. § 30 zákona č. 576/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“). Pokud tedy stěžovatel tvrdil, že finanční ředitelství opíralo předpis penále o ust. § 30 zákona o správě daní a poplatků, nebylo jeho tvrzení správné a žalobní námitka nemohla mít naději na úspěch. Podle krajského soudu nebyla důvodná ani žalobní námitka, že platební výměr

byl v rozporu s ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků a že v daném případě byl překroucen zákon zaměřený na neplatiče proti občanovi v tísní. K této námitce krajský soud uvedl, že podle ust. § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků jestliže daňový dlužník nezaplatí splatnou daň nejpozději v den její splatnosti, ocitá se v prodlení. Citovaný zákon z tohoto pravidla nečiní žádné výjimky. Není proto právně významné, zda nedodržení termínu úhrady u splatné daně daňovým dlužníkem bylo způsobeno skutečnostmi subjektivní nebo objektivní povahy. Prodlení nastává vždy, když daňový dlužník daň nezaplatí ve stanoveném termínu, bez ohledu na to, zda je „neplatičem“ nebo „osobou v tísní“. V této souvislosti krajský soud také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 7 Afs 156/2006-91. Dále uvedl, že z dikce ust. § 30 zákona o rozpočtových pravidlech, které je ustanovením speciálním k ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků, jednoznačně plyne, že vedle odvodu neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků státního rozpočtu stíhá subjekt, kterému byly prostředky státního rozpočtu poskytnuty, povinnost zaplatit z neoprávněně použitých nebo zadržovaných prostředků státního rozpočtu penále v zákonem předepsané výši. Stěžovatel nezpochyboval existenci finančním úřadem pravomocně uložené povinnosti odvést do státního rozpočtu neoprávněně použité prostředky státního rozpočtu a vůči napadenému rozhodnutí mohl tudíž pouze namítat, že mu bylo penále předepsáno v nesprávné výši nebo po uplynutí zákonem stanovené lhůty. Takové výhrady však neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, ve které namítal rozpor napadeného rozsudku s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle jeho názoru byly podklady pro řízení dány ve formě křivého obvinění, což je jasně patrné z dokladů obsažených ve spise. Dále stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky, neboť je zcela zřejmé, že proti němu byl zneužit zákon proti neplatičům a bylo použito dvousečnosti zákona. Napadený rozsudek je v rozporu s čl. 7 odst. 2 ústavního zákona č. 162/1998 Sb., (správně 1998) kterým se mění Listina základních práv a svobod, kdy stěžovatel je, jako občan v tísní bez dostatku prostředků na obživu, vydírán. Jako další důvod kasační stížnosti stěžovatel uvedl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů. Podle jeho názoru vycházel krajský soud z nesprávných zjištění, pokud měl zato, že byly naplněny důvody, které finanční ředitelství opravňovaly k tomu, aby kvalifikovalo porušení podmínek dohody o poskytnutí příspěvku uchazeči o zaměstnání se změněnou pracovní schopností jako porušení rozpočtové kázně. Stěžovatel pracoval pouze souběžně, což uvedená dohoda nezakazovala, a učinil tak z důvodu tísně, avšak to bylo posléze proti němu zneužito. Penále nezaplatil kvůli tísní a nebylo možné, aby věc vyřídil jinak. Proto mělo být penále prominuto, to však pouze za předpokladu, že by vůbec došlo k porušení rozpočtové kázně, k čemuž nedošlo. V napadeném rozsudku krajský soud také neakcentoval ustanovení o tom, že obsah rozhodnutí ve věci samé vysloví soud ve výroku. Nezbytnou náležitostí výroku soudního rozhodnutí musí být určitost stanovení jím ukládané povinnosti nebo určení právního vztahu či práva, aby tak ze znění výroku bylo zcela jednoznačně patrné, jak soud rozhodl s modifikací uvedenou ve správním řádu soudním. Není proto přijatelné, aby bylo rozhodnuto toliko způsobem „žaloba se zamítá“ nebo „žalobě se vyhovuje“. Tento nedostatek zakládá z formálně – procesního hlediska závadový stav a v podstatě také nepřezkoumatelnost. Když není jednoznačně seznatelné, jaká žaloba byla zamítnuta. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že z výroku „žaloba se zamítá“ není jednoznačně zřejmé, jaká žaloba byla zamítnuta. Pokud by totiž Nejvyšší správní soud shledal tuto stížní námitku důvodnou, nemohl by se zabývat ostatními námitkami.

Podle ust. § 54 odst. 2 věta první s. ř. s. musí být rozsudek písemně vyhotoven, musí obsahovat označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a den a místo vyhlášení.

Citované ustanovení řadí mezi obsahové náležitosti rozsudku mimo jiné i označení projednávané věci a výrok. Nestanoví však, že označení projednávané věci musí být součástí výroku. Pokud tedy krajský soud v záhlaví napadeného rozsudku označil jako žalovaného Finanční ředitelství v Plzni a projednávanou věc identifikoval tak, že se jedná o „řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. ledna 2007 č. j. 633/07-1700-402153“, naplnil zákonné požadavky na označení projednávané věci, nehledě na to, že v odůvodnění dále uvedl datum podání žaloby a zopakoval datum i číslo jednacích napadeného správního rozhodnutí. Z napadeného rozsudku je proto bez jakýchkoli pochybností zřejmé, o jaké žalobě bylo rozhodnuto. Nejasnost ohledně toho, jaká žaloba byla zamítnuta, je tedy pouze domnělá, což ostatně potvrdil i sám stěžovatel tím, že v doplnění kasační stížnosti zcela přesně označil rozhodnutí finančního ředitelství, které bylo předmětnou žalobou napadeno. Tato námitka je proto nedůvodná.

Stěžovatel dále namítal, že pokud nebyl schopen zaplatit penále, které mu vzniklo v souvislosti s porušením rozpočtové kázně, bylo tomu tak proto, že byl v tísní.

V dané věci je předmětem přezkumu platební výměr finančního úřadu ze dne 21. 6. 2006, č. j. 205854/06/138980/0304, kterým byl stěžovateli sdělen předpis dopočtu penále ve výši 5805 Kč. Důvodem pro vydání tohoto rozhodnutí bylo, že stěžovatel ani v náhradní lhůtě neuhradil penále ve výši 9195 Kč, které mu finanční úřad sdělil platebním výměrem ze dne 24. 9. 2002, č. j. 250856/02/138980/400304.

K této námitce je nejprve třeba odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 7 Afs 156/2006-91 (dostupný www.nssoud.cz), v němž již bylo vysloveno, že pro vznik zákonné povinnosti platit daňové penále podle ust. § 63 zákona o správě daní a poplatků je zcela bez právního významu, z jakého důvodu nebyla daň zaplacená, zda se tak stalo záměrně nebo zda se poplatník ne vlastní vinou dostal do obtížné finanční situace. Zákon o správě daní a poplatků, zákon o rozpočtových pravidlech ani jiné právní předpisy neumožňují, aby byla insolventnost daňového dlužníka, ať už k ní došlo z jakýchkoliv příčin, při přezkoumávání zákonnosti rozhodnutí o sdělení penále jakkoli zohledněna. Tento závěr je pak plně aplikovatelný i na danou věc, což znamená, že důvody, pro které stěžovatel nezaplatil penále, které mu bylo sděleno platebním výměrem ze dne 24. 9. 2002, jsou pro posouzení zákonnosti postupu finančních orgánů při dopočtu penále bezvýznamné. Uvádí – li tedy stěžovatel finanční tíseň jako důvod nezaplacení původně mu sděleného penále, je taková argumentace irelevantní.

Námitku, že k porušení rozpočtové kázně v daném případě nedošlo, uplatnil stěžovatel až v kasační stížnosti, aniž by takovou argumentaci uvedl v žalobě přesto, že tak učinit mohl. Proto se jedná o nepřipustný stížní bod ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s.

Vyjádřil – li stěžovatel v kasační stížnosti názor, že v daném případě správní orgány postupovaly v rozporu s výkladovou praxí Ústavního soudu, podle které je jejich povinností

interpretovat a aplikovat právo v první řadě pohledem ochrany základních práv a svobod, jedná se pouze o tvrzení bez jakékoliv konkrétní argumentace. Nejedná se tak o stížní námitku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a Nejvyšší správní soud nemá důvod se tímto tvrzením zabývat. Stejný závěr pak platí i pro tvrzení, že napadený rozsudek je v rozporu s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a s ústavním zákonem č. 162/1998 Sb., neboť stěžovatel tento obecně tvrzený rozpor nijak nekonkretizoval.

Ze všech důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátu odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) v částce 100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky], náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky) a daň z přidané hodnoty v částce 456 Kč [§ 37 odst. 1 a § 47 odst. 1 písm. a) zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů], celkem tedy 2856 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. prosince 2008

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu